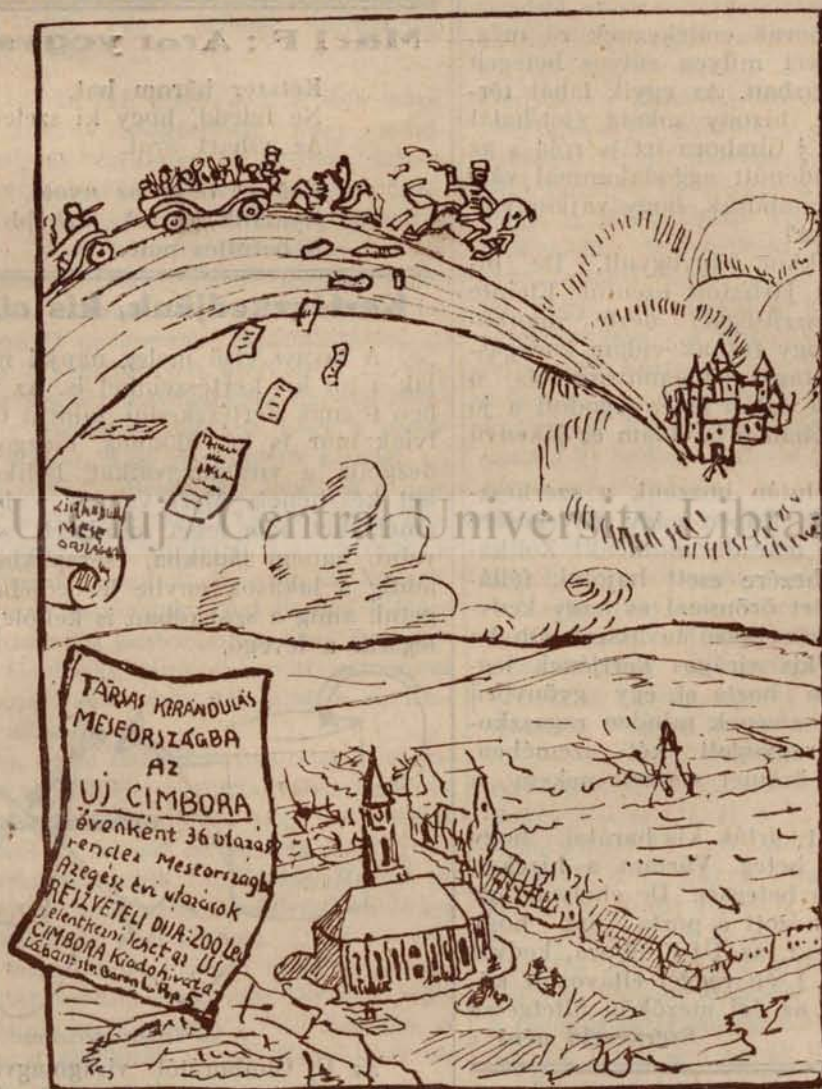

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Az Új Cimborák társasutazása Meseországba.

Az országos gyermekrajzkiállításon díjat nyert plakát. Készítette: Gyallay-Pap Domokos VI. g. o. t.

1935. MÁRCIUS

10.

III. ÉVFOLYAM

7. szám

**MEGJELENIK HAVONTA HÁROSZORM - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.**

Hajdu Zoltán I. g. o. t.

Szomorú hírt hozott a tegnapi posta, egy kedves satumarei kis cimboránkról: Hajdu Zolikáról. A legszomorúbbat; azt, hogy Hajdu Zolika már nem fogja olvasni többé az Új Cimborát.

Leghűségesebb olvasója volt ő kis táborunknak, mindig nehezen és örömmel várta az újságot. Nő vajjon mi van már Talpassal és Barnabással? és vajjon üzen-e neki a szerkesztő néni?

A régi kis cimborák emlékeznek rá még, hogy ezelőtt két évvel milyen súlyos betegen feküdt benn a kórházban. Az egyik lábát térdig le kellett vágni, bizony sokáig élet-halál között lebegett. Az Új Cimbora írt is róla s az egész országban mindenütt aggodalommal várták a híreket a kis cimborák, hogy vajjon jobban van-e már Zolika?

Hál' Istennek, akkor felgyógyult. De bizony csak mankóval járhatott ezentúl. Eleinte szomorúsággal és keserőséggel nézte mankójára támaszkodva, hogy futnak vidám kacagással pajtásai végig a tágas iskolaudvaron és ő nem futhat velük. De aztán belenyugodott a jó Isten akaratába s próbált ő is vidám és jókedvű lenni.

Egy szombat délután hozzánk a szerkesztőségbe is bekopogott. Éppen nagy bélyegcsere volt, no, de abba is maradt, mindenki Zolikával foglalkozott. Nehezebbre esett hajolni, fellábon guggolni, de azért örömmel és nagy kedvvel kertészkedett a következő tavasszal. Oh be kedves volt, mikor kis virágos kertjének legelső virágait nekem hozta el, egy gyönyörű bokrétában. . . Kis szívének minden ragaszkodása, hűsége benne ragyogott két szemében, amikor látta milyen örömet szerzett nekem a virágaival.

Pár héttel ezelőtt írták kis barátai, hogy Zolika ismét súlyos beteg. Vártam a híreket, hogy jobbra fordul a betegség. De helyett egy szomorú jelentést hozott a posta, azt, hogy Hajdu Zoltán I. g. o. t. az Új Cimbora, kedves kis kertésze március 1.-én reggel eltávozott közülünk, hogy ezután az égi mezőkön ültetgesse az égi virágokat. . . Szerkesztő néni

Új Cimbora hírel.

Satumarei kis cimborák, üzenjük nektek, hogy a legközelebbi cimborá délután március 17.-én, d. u. 3 órától lesz, ott ahol eddig is szokott lenni, Ilona néni vezetésével. Járogassatok szorgalmasan ezekre a délutánokra.

Március 2.-án, szombaton délután volt az első találkozója a helybeli kis cimboráknak. A

kislányok nagy munkában voltak: rendezték a virágmagvainkat. Ok készítettek el a kis tasakokat, ok osztották el is, melyikbe mennyi virágmag kerüljön. Olyan ügyesen dolgoztak, hogy estére 104 kis virágmag tasak készült el — becsomagolva, leragasztva, küldésre készen. A bélyegcsere csak egy gyűjtő jött el, s hogy ne unatkozzon, segített ő is a virágmagrendező kislányoknak. Ezután is meg lesz szombaton délutánként a bélyegcsere s a kis cimboráknak a találkozója.

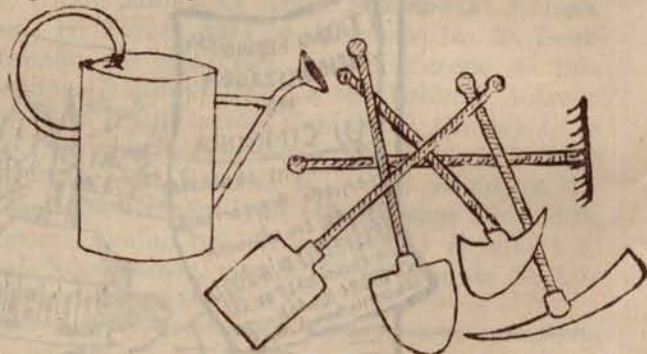
Mael F.; Aranyegyszeregy.

Kétszer három hat,
Ne feledd, hogy ki szelet vet,
Az vihart arat.

Kétszer négy az nyolc,
Nyalánk gyerek leghőbb vágya
A befőttes polc.

Kertészkedjünk, kis cimborák!

A tavasz első meleg napjai munkába állítják a mi kis kertészeinket is. Az idén még többen fognak kertészkedni, mint a tavaly. A tavalyiak már is készülődnek, mozgolódnak, rendezgetik a virágmagvaikat, ládikákat, cserepeket készítenek. Mert vannak olyan magvak, amelyeket nem lehet mindjárt szabad földbe vetni, hanem ládába, cserepekbe vetve mindaddig a lakások enyhe levegőjében kell dédelgetni, amíg a szabadban is kellőleg fel nem melegszik a levegő.

A kis kertész szerszámai.

Az Új Cimborától virágmagvakat kapnak, márciustól—április végéig elsősorban az ügyes rejtvényfejtők, a rejtvénytyszerkesztők, a toborzók, vagy más jutalomra érdemesek és akiknek az előfizetésük rendben van. Rendre-rendre közölni fogjuk azt is, hogy melyik virágot mikor kell veteményezni. A kapott magvakra aztán nagyon ügyeljenek, kis cimborák, mert amennyit most kaptok az Új Cimborától, annyit ősszel vissza kell küldenetek. Így tudjuk meg, hogy ügyesen gazdálkodtatok-e?

Jöjj el tavasz, jöjj el...

*Jöjj el tavasz, jöjj el,
Napfényes idővel,
Daruval, gólyával,
Keleti szellővel.*

*Jöjj el tavasz, jöjj el,
Nézz be minden házba,
Várva-vár sok szegény,
Sok didergő árva.*

*Ha sokáig késel,
Jaj mi lesz belőlük!
Hideg a tél nagyon,
Szánd meg őket siess!
Nincsen tüzelőjük.*

Pósa Lajos.

Határkerülés a székelyeknél.

A székely nép vallásossága minden időkben példás volt. A keresztény hit felvétele után rendíthetetlenül vallotta Krisztus tanait. A vallásos újítások azonban több felekezetre osztották a székelységet: egy részük református lett, más részük unitárius, a harmadik részük megmaradt katolikusnak. A katolikus székelyeknél azok a vallásos körmenetek is megmaradtak, melyeket évszázadokon át gyakoroltak. Az általános szokásos vallásos körmeneteken kívül a katolikus székelyeknél sajátos vallásos felvonulás alakult ki hitük ájtatos kifejezésére. Ez a határkerülés.

A szó legszorosabb értelmében azt jelenti: megkerülni, körüljárni a falu vagy város határát. A székely ember naptára szerint a tél tulajdonképpen csak husvétkor végződik. Ilyenkor azután kimegy a határra, hogy megnézzé, miként állnak őszi vetései, nem fagytak-e meg, nem kell-e valahol pótlást csinálni, a határkövei nem mállottak-e szét a hó levétől, egy szóval megtekinti, körüljárja földjeit. De hogy ne unatkozzék, hát meghívja testvérét, sógorát, komáját, szomszédjait, hogy legyen kivel szót váltani. Egész kis csoport indul el határt látni. Közben folyik a tere-fere hol erről, hol arról, míg kiérnek. Elmondanak egy-egy mókás történetet. Ime ebből állott kez-

detben a határjárás. Vagyis megtekintették szántóföldjeiket és ott a helyszínén kikérték egymás tanácsát, azután hazatértek. Ilyen világias formában zajlott le a határkerülés, de azért arról sem feledkeztek meg, hogy az Istennek hálát adjanak azért, hogy megóvta vetéseiket a fagyástól és egyéb csapástól.

Idővel a város és falu papja is bekapcsolódott ezekbe a határkerülésekbe s így a határkerülés mindinkább vallásos jelleget öltött magára. Ma inkább egyházas színezete van a határkerülésnek. A székelyek anyavárosában a határkerülés Husvét első napján folyik le fényes külsőségek között.

A határkerülők két csoportra oszlanak.

Az egyik csoport kora hajnalban indul el határkerülésre. Élükön megy egy lovas csapat, melynek vezetője rendszerint egy ügyesebb és tekintélyesebb székely. A lovak szépen ki vannak keféelve és fel vannak pántlikázva. A vezető Szűz-Máriás zászlót tart kezében. Utánuk kettős sorjában következnek a gyalogos hívők. A lovasok és gyalogosok között megy a pap körülveve a templomi zászlóvivőkkel. A menet a plebánia templomból indul ki. Utközben vallásos énekeket zengedeznek, melyek telve vannak a Husvét álélujás örömhangjaival. A gyermekek hada riasztókkal és

pisztolyokkal lövöldöz, ezzel adván kifejezést határtalan örömeinek. Ez a szokás egyedüli maradványa annak a határkerülésnek, amikor még az egyház nem vett részt benne. A határkerülők a város határán levő Jézus kápolnában misét hallgatnak. A misét a kerülőkkel menő pap mondja.

A határkerülők másik csoportja körülbelül 9 óra tájban indul útnak ugyancsak a plebánia templomból. Ez a csoport ugyanúgy van összeállítva és felszerelve, mint az első. Feldiszitett lovasok, ájtatos gyalogosok templomi zászlókkal. De ez már nem megy ki a határra, hanem az anyaváros főtucáján vonul fel, hogy szembetalálkozzék a Jézus-kápolnából jövő első csoporttal. Amikor a két menet találkozik kölcsönösen üdvözik egymást a zászlók meghajtásával. Azután a csapatok

egybeolvadnak. Most hatalmas és diszes menetté alakul ki. A főutea hangos a szép és fel-emelő templomi énektől. Még a más vallásukat is bizonyos áhitat szállja meg és tisztelettel megállnak, amíg a menet elvonul. Az egész menet a Szent Miklós hegyén levő templomba megy, hogy ott részt vegyen az ünnepi nagy misén, mely 10 órakor szokott lenni. Mikor a templom elé értek a lovasok sorfalat állanak, míg a gyalogosok bevonulnak a templomba. Aztán vezetőjük vezényszavára megtöltik pisztolyaikat és háromszor üdvölvést adnak le. Ezzel véget is ér a határkerülés szertartása.

Ime egy mozzanat a székelyek vallásos életéből. Nem egyéb ez, mint az alázatos és imádságos lélek őszinte hálája az örök Isten iránt, aki mindennapi kenyerünket adja.

Józsa János.

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépen.

Írta: **Teleky Dezső.**

(17. folytatás.)

— Hölgyeim és Uraim! Esküszöm, hogy ez a medve... igenis... beszél... Ma délelőtt... beszéltem vele!... Saját magam!... Panaszolta hogy nagy náthában szenved... Igenis, én fogtam el... altató segítségével... igenis...

— Hazudik!

— Képzeli!

— Csapja be az öreganyját!

— hogy mer ennyit össze-visszahazudni?!

— Húzzátok ki az ablakból!

— Üssétek le!

Ezzel az egyik ember vasmarkával megragadta a kabátját, rántott rajta nagyot. Csilla úr elvesztette egyensúlyát, végighasalt az ablakpárkányon. Többen bekapaszkodtak s húzták kifelé, végre kibukfencezett az ablakon. Csakhogy a „hullócsillag“ nem a földre pottyant hanem az alatta állók karjaiba. Gúnyos röhögé fogadta a jól sikerült kecskebukát.

— Dobják be a vízilóhoz!

— Vigyük a vízilóhoz! Hátha azzal is tudunk diskurálni!

S a tolongó menet már is hullámozott a víziló tavához. Most már mindenki újjongott, kacagott, s a tréfás megjegyzések szaporán követték egymást.

Mire a telefonon értesített rendőrség megérkezett, Csillag úr már alaposan megfürdött a nagy medence vizében. (Szerencséje, hogy jó tudott úszni. Valahogy kivergődött a vízből, aztán úgy elillant, mint a kámför.)

Ezzel azonban még nem volt vége a cifra

eseménynek, mert a nép kevésbé józan része betört a pénztárhelyiségbe.

A rendőrségnek nehéz és kényes szerepe lett. Elsősorban a pénztárt kellett megmenteni az elkeseredett emberek meggondolatlan támadásától, másodsorban a rengeteg tömeget, mely nagyon puskaporos hangulatban volt, szét kellett oszlatni.

Bizony ez nem ment egykönnyen. Mintegy harmincezer haragos polgár szétriasztását nem lehetett gummibotokkal elintézni. A tűzoltókat is segítségül hívták.

— Elő a nagyfeeskendőkkel!

Megindultak a kemény vízsugarak.

Visitások, jajgatások, szitkozódások minden oldalról. Aztán futás, menekülés, ki amerre tudott, ki amerre látott a kapukon át.

Barnabás úr pedig, amíg csak a mozgalmas képek egymásután leperegtek, szép kényelmesen elfűrészelt három rácsvasat, egyenként lehajlított azokat a feszítővas segítségével, végre a résen át ügyesen, feltűnés nélkül kimászott.

A reszelőt zsebrevágta, de a feszítővasat, mint fegyvert kezében tartotta. Halálfia, aki útjába kerül!!... körülnézett. Most merre menjen? Merre szökjék, hogy észre ne vegyék. A néptömeggel nem akart találkozni. Tehát ellenkező irányban igyekezett. Közben idegesen hátrahátrapillantott. De a rendőrharc színhelye messze volt innen. Az állatkert túlsó végén folyt le a vizes támadás, körülbelül hatszáz lépésnyire tőle.

Amint fürkésző tekintettel vigyázva előment, egy bokor mögött váratlanul feltűnik egy magas alak. Barnabás már felkapta a feszítővasat, hogy üsse le a vélt támadóját, midőn az illető kezével barátságosan int, mosolyogva meg-

hajtja magát a medvekoma előtt, aztán önére-tesen eszperantó jelvényére mutat.

Szóval ismét a jólelkű Csing Ling állott elő.

Barnabás természetesen azonnal felismerte megmentőjét. Hálásan nyújtott kezét a kínainak, s azt kérdezte tőle:

„Most aztán merre menjünk“?

A kínai megértette a kérdést.

Elvezette Barnabást egy sötétebb, eldugottabb helyre, ahol a fák árnyékának védelme alatt a kőfalon kényelmesen átmászhatik. Aztán jelekkel magyarázta meg a mackókomának, hogy ott künn az utcán várjon reá, mert ő is azonnal odaérkezik.

Barnabás a szökési terv további részletét már tudta, mert Talpas levélben jelezte, hogy kínai barátja, akiben megbízhatik, elvezeti őt a Singal-csatornához, ahol csólnakra ülnek. A többi aztán magától jön.

Igy is történt. Minden pompásan ment. Mondhatnók ideges gyorsasággal.

Barnabás csak azt vette észre, hogy egy halászbárka padján ül a kinaival együtt, s repülnek a víz hullámain tova.

Talpas már izgatottan várta őket. S mikor a közelből meghallotta Barnabásnak morgását és Csing Ling kiáltását, hogy: Vivu la esperantó! — örömeben majd ki bújt a bőréből.

Szemtől szembenállva, egymás ölelő karjába borultak. A menekülés részleteiről még be sem tudtak számolni, Talpas már kipuffantotta az egyik pezsgős üveg dugóját.

— Igyunk áldomást a szerencsés szabadulásra s az esperantó-barátságára!

Boldogok voltak mind a hárman. Csakhogy minden jónak egyszer vége szokott lenni. Eljött a válás perce. Melegszívvvel, de röviden, katonáisan búcsúztak el egymástól. A mackók siettek az utazással. Érezték, hogy a késedelmeskedés veszedelmet zúdíthat a nyakukba. Hisz a felbőszült hatóság talán már nyomukban van. Ha akaratlanul is, de a főváros esendjének felzavarásáért bizonyára dutyiba kerülnének . . . Aztán még egy nagy baj volt. Sem megérkezésüket, sem távozásukat nem jelentették be az amsterdami rendőrhatalomnak . . . No éppen csak az kellett volna! Akkor bizony kiderült volna, hogy a repülőgép nem a tulajdonuk, hogy azt erőszakosan elsajátították, s most jogtalanul használják. E súlyos vétség miatt a nemzetközi törvények értelmében rögtön letartóztatnák őket repülőgépestül együtt. Ezt a kellemetlenséget még eddig szerencsésen kikerülték, de a reájuk leselkedő veszély még mindig előttük áll.

Talpas komának fogalma sem volt arról, hogy a rendes jelentkezések és jelzések nélkül szálló repülőgépeket különösen az országhatá-

ronkon leszállásra lehet kényszeríteni, sőt azokat mint ellenségesnek látszó közlekedési eszközöket le is szabad puffantani. Gépfegyverrel úgy lelőhetik ezeket a be nem jelentett repülőgépeket, mint a káros ragadozó madarakat. Egy-kettőre leszedhetik őket a magasból.

De Talpas koma fimon ösztöne ezt valahogyan megérezte.

Senkisémm tanácsolta neki, magától határozta el, hogy olyan magasra száll, amilyen magasra csak tud. S valami azt súgta neki, hogy ma kivételesen ne gyújtsa meg hátul a jelzőlámpást, mely veszedelmes árulója lehet.

A légesavar meglendült. A gép vaskos gummikereke egy kicsit csikorgott a fagyos porondon. De a következő percben már keményen buggott a motor, süvített a légörvény, s a repülőgép nemsokára apró gomolyfelhők közé szállott.

A magasságmérő rohamosan emelkedik. Már háromezeröttszáz métert jelez. A légesavar ezernégyszázat fordul percenként. S a motor olyan pontosan dolgozik, mint az ép testben az egészséges szív.

Talpas meggyorsította a gép sebességi iramát, felfokozta óránként kétszáz kilométerre. A levegő úgy hasított, hogy még a mackók szőrrel védett arebőre sem tudta volna azt elviselni védőalare nélkül.

(Folytatjuk.)

Dárosi kertészkedő gyermekek verse.

*Nincs udvarunk, kertünk,
Nagy kőház a tanyánk,
Busul is érette
Sokszor édesanyánk.*

*Hanem a virágot
Mi is megbécsüljük,
Virágfakadásnak
Ünnepét megüljük.*

*Mi is kertészkedünk,
Vig tavaszi kedvben,
Nem a kertben ugyan,
Csak egy kis cseréjben.*

*Jaj de az örömiink
Magas-magasra hág,
Mikor a kis magból
Levél hajt, szár és ág.*

*És az ág hegyében
Virágot bont a nyár,
A kedvünk úgy repes,
Mint repes a madár.*

Margit néni.

Tavaszi vár a föld.

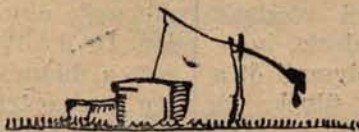
Nézzétek — vidul kint a föld,
A tavaszt várja már,
Fényesedik, melegedik
Az arany-napsugár!

Költi a hóvirágokat
S a sárga kankalint, —
Nyomukban a lila-ruhás
Kököröcsin szirma int.

Utánuk a kis ibolya
Indája is kihajt, —
És sorba kél a gyöngyvirág,
A jácint, rózsá majd!

Nézzétek: így mutatja meg
A jó Isten nekünk,
Hogy minden bura fény derül. —
Hogy jóval, széppel vesz körül,
Ha hiszünk, szeretünk!...

Erzsike néni.

A forrás fündére.

Irta: B. Czeke Vilma.

Valahol a messzi hegyvidéken, nagy szikla-hegy tövében volt egy kicsi falu. Ebben a faluban élt egyszer egy szegény özvegyasszony. Nem volt neki senkije, csak egy vak kislánya.

Nagyon szegény volt ez az özvegyasszony, de emiatt sohasem panaszkodott. Csak azért szomorkodott mindig, hogy kislányának a szemvilágát nem tudja visszaadni. Pedig olyan kedves és jó volt ez a kislány, nálánál jobb gyermek nem volt a faluban.

Történt egyszer, hogy míg a szegény özvegyasszony a faluban dolgozott valamerre, a kislány egyedül maradt odahaza. Kiült a házuk elé és ott a napon sütkezett.

Ara jött egy csomó vásott gyerek. Szembekötősdit szerettek volna játszani, de nem volt kendőjük, amivel a szemüket bekössék. Így szóltak hát a vak kislányhoz:

— Te kendő nélkül sem látsz, légy hát te a fogó!

A kislány azonban nem akart játszani a vásott gyerekekkel. Erre azok bosszantani, majd csipkedni kezdték. Volt köztük olyan is, aki vesszővel ütögette.

Szegény kislány hiába könyörgött, hogy hagyják őt békében. Nem használt semmit a kérő szó, s a vak leányka végül is sírni kezdett.

Hazajött éppen az édesanyja és rákiáltott a vásott gyerekekre:

— Van nektek szívetek, egy szegény vaknak fájdalmat okozni!? Hát nem félték az Isten haragjától?

A vásott gyerekek erre csakugyan megijedtek és futásnak eredtek. A szemükkel azonban valami furcsa dolog történt: bármerre nézték,

folyton csak a vak kislány guruló könnyeit látták maguk előtt. S ezek a könnyecseppék egyre csak gyűltek, gyűltek körülöttük, már a szemükhöz is felértek, míg végre is semmit se láttak többé maguk előtt.

Igy vaktában futottak, futottak hazafelé, míg egy árokhoz nem értek. Itt megbottlottak és az iszapba estek.

Jó emberek megtalálták őket és hazavezették. A szemüket azonban hiába mosták meg s hiába próbáltak bármit, nem láttak többé semmit, csak a vak leány könnyeit.

Mikor szüleiknek elmesélték a történeteket, ezek mindenért a vak leányt okolták. A gyerekek folyton csak az ő könnyeit emlegették, bizonyára a vak leány volt hát, aki megrontotta őket.

El is határozták a faluban, hogy a vak leányt nem tűrik meg többé maguk között. Még másokat is meg talál rontani! — mondták.

Igy történt, hogy a szegény asszonynak vak leányával együtt menekülnie kellett. Ugyan hová menekültek volna, mikor senkijük az égvilágon nem volt a jó Istenen kívül! A jó Istenben azonban bátran bízhattak, nem hagyta el őket.

Volt a falu mellett egy hatalmas sziklahegy, amelyről azt mesélték az öreg emberek, hogy az óriások vára volt rajta valamikor. Sem fű, sem fa nem termett meg ezen a hegyen, ember sem élt rajta, mert hisz még vize sem volt. A szegény asszony mégis erre a kopár sziklahegyre menekült most leányával együtt.

Fenn a hegy tetején egy barlangot találtak, az lett a lakásuk. Hogy pedig éhen ne vesse-

nek, a szegény özvegyasszony innen is lejárt a faluba dolgozni, amiért ennivalót kapott. Víz is hozott fel mindennap a patakából, amely a falu mellett folyt el.

Történt egyszer, hogy, amint az özvegyasszony teli korsójával éppen felérkezett, egy tündér jött feléje. Zöld fátyolos fehér ruhát viselt, és könnyörögve szólt a szegény asszonyhoz:

— Adj egy kis vizet innom, mert mindjárt szomjan halok!

A jó asszony megsajnálta, s már nyújtotta is teli korsóját feléje. Hát a tündér bizony az utolsó csepp vizet is kiitta belőle.

Nagyon csodálkozott az özvegyasszony a tündér szomjuságán, de egy szóval sem mondotta, nehogy a tündér azt gondolja felőle, hogy nem szívesen adta. Azonnal visszafordult, hogy korsóját a patakban ismét megmerítse.

Amíg ő odajárt, a tündér gondját viselte a vak leánynak. Mesét mondott neki, majd dalolni kezdett és közben táncra perdült. S hát, amint táncolt és énekelt, zöld fátylát egyszer csak elkapta a szél, és a sziklákra terítette.

A tündér mintha csak ezt várta volna. Az éneket és táncot hirtelen abbahagyta, a vak leányt homlokán csókolta és eltávozott.

Másnap ismét eljött, mikor az özvegyasszony éppen felért a teli korsó vizzel. Ismét kivitt minden esőpp vizet belőle, s a jó asszonynak újra le kellett a messzi patakhoz mennie. A tündér ezalatt ismét gondját viselte a leánynak, majd, amikor jókedvűen táncra perdült, a szél ismét elvitte fátyolát.

Igy történt ez hét nap egymásután, s a tündér végül is hét gyönyörű fátylat hagyott a sziklákön.

S hát ezek a zöld fátylak, mihelyt a szél a kősziklára terítette őket rögtön élni kezdtek. Nőttek, vastagodtak, s mire hét nap letelt, bársonyos mohaszőnyeg fődte a sziklahegyet!

Ekkor hirtelen szélvihar, majd eső kerekedett. A zöld mohát azonban se szél, sem eső nem tudta a mélybe lesöpörni. Csak még erősebben kapaszkodott a sziklába és mind szomjasabban szitta-szitta magába a sok jó esővizet. Amit a moha nem tudott meginni, átadta a sziklának és azok is csakúgy nyelték magukba az Ég ajándékát. Csak, ami víz már a sziklának se kellett, folyt le onnan a völgyi patakba.

Mire elmúlt a hétnapos eső, a vak leányka így szólt anyjához:

— Anyám, mintha ismét a jó tündér hangját hallanám, aki mesélt nekem. Jöjj, hogy megkeressük.

Az özvegyasszony megfogta leánya kezét, és a vak leány megindult a barlangból kifelé, amerről a hangot hallotta.

Egyszer csak megállottak.

— Hisz itt egy forrás van! — kiáltott az özvegyasszony csodálkozva.

— Igen, hallom én is a forrás csobogását! — felelt a leánya. De az imént mintha a jó tündér hangját is hallottam volna.

Azzal letérdepeltek mind a ketten a forrás mellé és ittak belőle. Hát, amint a forrás tiszta vize ajkukat érintette, most már mind a ketten hallották a tündér beszédét is. Szemüket lehúnyták, s mozdulni sem mertek, úgy figyeltek, mit mond:

— Én vagyok a forrás tündéré, akinek hét napon át inni adtatok. Hálából most ide a hegybe költöztem, hogy segítsek rajtatok. Ezt a kicsi forrást, leghívebb szolgálmat, azért küldtem ide, mert gyógyítja a szemet. Jól vegyétek hasznát!

A tündér elhallgatott, a vak leányka pedig hálásan hajolt a kicsiny forrás fölé, s megmosta arcát a kristálytisza vízben. Hát erre mi történt?

Felgyógyulásuk után, mindnyájan kedves, jó gyermekek lettek.

Alig, hogy a forrás vize a szemét érintette, azonnal látni kezdett.

Jaj, de boldog is volt ez a szegény leányka, hogy láthatta végre az édesanyját és a szép napvilágot! De nem feledkezett meg kis társairól sem, akiket az Isten ő miatta vaksággal büntetett.

Lefutott a faluba, sorra felkereste és kézenfogta a vak gyermekeket, majd a hegyre felvezette őket. Ott, a kicsi forrásnál először is megilatta, azután szép sorjában letérdepeltette valamennyit. S a gyermekek türelmesen, áhitattal várták, amíg a leányka egymásután megmosta szemüket.

Hát amint a forrás vize a szemüket érte, ők is azonnal látni kezdtek.

No lett erre nagy öröm, boldog hálálkodás! A forrás vizétől ugyanis nemcsak a gyermekek szeme gyógyult meg, de szívük is megjavult. Kedves, jó gyermekek lettek mindannyian.

A hegyet ezután együtt sétálták körül s nem győztek csodálkozni, mert hát innen is, onnan is újabb kis források, apró kis vízerécskék bugyogtak elő a mohos sziklák alól. Most már ők is elhitték, hogy forrástündér a hegybe költözött, hisz ezek a források mind onnan bujnak

elő, és csobogásuk közben néha-néha a jó tündér intő szavát is hallani lehetett.

Mióta ez történt, sok száz év eltelt már. A hegyeket azóta dus erdők borítják, a források azonban még mindig épp oly frissen és gyógyítóan csörgedeznek elő. S aki egyszer ivott a vízükből, sohasem tudja az izét elfeledni.

Magam is ittam e forrásokból, és egyszer, amikor nagyon fáradt voltam, az egyik forrás mellé, a puha zöld mohára is lehevtem. És akkor, — lehet, csak álmom volt, — a forrástündér hangját is tisztán hallottam. Ő mesélte nekem ezt a mesét, amit, azóta sem tudok elfeledni.

Aldja meg az Isten!

*Aldja meg az Isten
Mind a két kezével,
Aki szíve szerint
Jót tesz a szegénnyel.
Nem nézi, látják-e:
Szel a kenyereből;
Nem bánja, tudják-e,
Ad az erszényéből.*

*Aldja meg az Isten,
Aldatlan ne hagyja,
Aki a didergő
Nyomort betakarja;
Tűzhelye melegét
Ki megosztja véle...
S árvának, özvegynek
Szerető testvére.*

*Aldja meg az Isten,
Soh'se ejtsen könnyet,
Ki a szegényt szánja
S könnyeket törölget.
Míg törli a részvét
Selyemkendőjével,
Aldja meg az Isten
Mind a két kezével!*

BCU Cluj / Central University Library Pósa Lajos.

A nagymama ajándéka

Sárikának nagy öröme volt tegnap. A születése napjára egy cserép rózsaszín jácintot kapott édesanyjától. Édesapja egy pár keztyűvel lepte meg. A legérdekesebb volt azonban a nagymama ajándéka.

Nagymama azt szeretné, ha Sárika olyan ügyes gazdasszony lenne nagy korában, mint amilyen ő volt, mindenhez értsen és mindent meg tudjon csinálni. Ugyan mi lehetett az ajándéka? Egy dobozba volt szépen berakva. Onnan szedte ki sorra Sárika örvendező kacagással.

— Nini egy kis babateknő! mosószék! kis veder! Jaj be kedvesek. Hát ez a ruhaszárító, de meg ez a pompás tűzhely, rajta kis

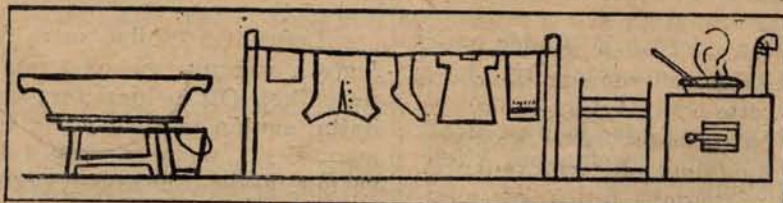
fazék! — azt sem tudta melyiknek örüljön jobban.

— Köszönöm édes, édes nagyanyóknak ezt a sok kedves játékot, — s össze-vissza csókolta nagymamája mosolygó, ráncos arcát.

No mára volt is nagy dolog a baba-szobában! Mici baba ruha nélkül! didergett egész nap. Ing, kombiné, ruha, harisnya, mind mosásba kerültek. Főtt, fortyogott a ruha. De lám már kész is a munka. A ruha kiterítve. Olyan tiszta, olyan fehér, akár a hó.

A nagymama boldog mosollyal nézegeti szorgoskodó unokáját. Azt gondolja amit én meg, amit valószínűleg ti is gondoltok: ha felnő ügyes gazdasszony lesz ebből a kis leányból...

Balogh Andorné.

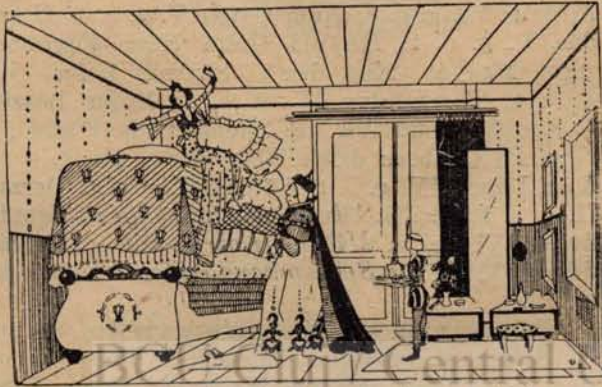

Borsóhercegnő.

— Andersen mese. —

Volt egyszer egy királyfi, aki egy igazi királykisasszonyt akart nőül venni. Mert manapság, amikor annyi mindent hamisítanak, félni lehet, hogy a királykisasszonyok sem valódiak. A királyfi beutazta az egész világot, hogy egy valódi királykisasszonyt keressen magának, de nem talált, mert, akikre azt mondták, hogy igazi királyleányok, mind rútak voltak, a szépek pedig nem voltak valódiak. Ez nagyon elszomorította és hazament.

Egy este nagy zivatar volt. Dörgött, villámlott és szakadt az eső. Egyszerre csak zörgettek a kapun. Az öreg király maga ment kinyitni.

Nem aludtam biz én, valami nagyon sértette a derekamat.

Odakinn egy szép leány állott. Bőrig ázvafázva, haját lobogtatta a szél s a ruhája is lucskos volt. Szóval éppen nem látszott királykisasszonynak, pedig annak mondta magát.

— Mindjárt megtudjuk, hogy igaz-e? — gondolta a királyné. De nem szólt semmit, hanem bement a hálótermébe, mind a húsz ágyból kiszedte az ágyneműt, az egyik ágydeszkára borsót hintett el, aztán fölébe tette mind a húsz derékaljat s azon vetett neki ágyat. Mikor készen volt bevezette a királykisasszonyt és lefektette a vetett ágyba.

Másnap reggel megkérdezte tőle a királyné hogy jól aludt-e?

— Mi tagadás, nem aludtam biz én! — válaszolt a királyleány. Nem tudom, mi lehetett a szép ágyban, csak hogy nagyon sértette a derekamat...

No ez igazi királyleány. — jelentette ki a királyné. — mert húsz derékaljon keresztül is megérezte a borsószemeket. Csak egy valódi királyleány lehet ilyen finom, ilyen érzékeny.

A királyfi nőül vette a királykisasszonyt és boldog volt, hogy végre mégis, igazi királyleányt választhatott magának hitvestársul. A borsószemeket pedig múzeumba tették, ott megláthatja mindenki, akit a dolog érdekel.

Csalárd tavasz.

A mandulavirággal
Hogy hull versenyt a hó!
Csalárd tavasz, te rád vall,
Ki néked hisz: bohó.

Egymással kergetőzik
Napfény és fergeteg,
A kis méhek se győzik
Kilesni kedvedet.

Míg tél volt, benn a kasban
A dolgoz nép aludt,
Most egyszerre gyászosabban
Zúgják panaszdaluk;

A rétre s a berekbe
Ha egy-kettő kiszáll,
Lehull meggémberedve,
Nem méz vár rá, — halál.

Halál? Midőn az élet
Zsendül, pezseg, éged,
S a holt rög is megéled! —
Tavasz, szégyeld magad.

Ne játszszál esalfa habként,
Hagyd ártó kedvedet,
Csak hozz te enyhe napfényt
És lanyha permetet;

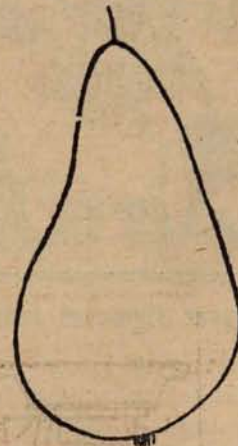
Fölinni alig győzze
A fű, virág, levél...
A romlást bízd az őszre,
Elvégzi az, ne félj.

Vargha Gyula.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

5. számú minta.

Miután a szobában levő butorokat sorra lerajzoltátok, nézzünk szét, mit lehet még lerajzolni. Itt vannak a gyümölcsök. Kezdjük a körtén. Ha kész van, akár ki is színezhetitek.

Találós képek.

A multkoriban találós képeket kértetek tőlünk. No, — most itt vannak. Nézzétek meg jól ezt a négy képet, aztán írjátok meg röviden, de ügyesen, talpraesetten, hogy mi történik a képeken. Aki legügyesebben írja meg, annak az irását a kis munkatársaink rovatában le fogjuk közölni.

Régi magyar rigmusos szórejtvények.

Jó, ha ital vagyon benne, de üresen nem jó lenne. Fele időnkét számlálja, fele étkünket kínálja. Vedd el fejét — unalomnak viszi az aszszonyt s az álomnak.

(KORSÓ, KOR, SÓ-ORSÓ).

Az Uj Cimborá országos rajzkiállításá.

(Második közlemény.)

Az országos gyermekrajzkiállításnak főérdekessége volt a IV., V., VI., VII. gimnáziumi osztályok számára kitűzött Uj Cimborá plakátverseny. Mintegy negyven darab érdekesebbnél-érdekesebb plakát érkezett be a versenyre, tele humorral, ötlettel, színnel. Különösen a helybeli Unitárius Kollégium növendékei tettek ki magukért a plakátversenyben. A verseny eredményei a következők:

I. díj: (Pásztortűz díja) Tövissy, VI. g. o. t., II. díj: (Uj Cimborá, Magyar Nép, Mezőgazdasági Szemle díja), Pap Domokos VI. g. o. t., Ambrus VI. g. o. t., Hum Gyula V. g. o. t., Hegedűs, V. g. o. t., III. díj, (Róm. Kath. Főgimnázium, Magyar Nép, díja), Sarkadi Lajos VI. g. o. t., Taresafalvy IV. g. o. t., Major László, Mészáros László, VI. díj. (Róm. Kath. Főgimnázium Uj Cimborá díja), Kiss István, IV. g. o. t., Kiss József, IV. g. o. t., Földes, II. g. o. t., Derzsi, II. g. o. t., V. díj., (Unit. Kollégium díja), Zentkó Zoltán, VII. el. o. t., Kun Lajos, V. el. o. t., Téglás József, V. el. o. t. Díjat nyert még Nagy Ily V. g. o. t.

Rajzaik után a bírálóbizottság ítélete szerint. Satumare: jutalmat érdemelték Róna Ervin, I. el. o. t., Felher Margit, Weiss Ibi, Haday Tibi, Bujáki Margit, dícséretet érdemelték: Lakatos István, III. g. o. t., Szigyártó Edith, Jakab Dezsőke, Kremer Józsika, Csigi Irén, Zatlókal Kató, Román Kató, Fábíán Ancei.

Baia Mare: jutalom: Henner Aranka 5. éves dícséret: Derecskey Sándor, Téglás Erzsébet.

Tasnád: jutalom: Faff Lajoska, II. el. o. t. Odorheiu: Szőke István, II. g. o. t., dícséret. Cernatu Bálint István, IV. el. o. t. dícséret.

Ploesti: Nagy Loránd, dícséret.

Somcuta: Rápolthy Jenőke, dícséret.

Valea lui Mihai: Dícséret: Tóth Klári, Solyom Fekete István, Andrassy Péter és Ernő, Brezovszky Gizike.

Öcsény: Dícséret: Tótpál Éva, Széki Judit.

Oradea: Alexa Sándor, dícséret, Frater Loránd, dícséret.

Az Uj Cimborá plakátpályázatán mind elgondolásával, mind megszerkesztésével elismerést aratott Gyallay-Pap Domokos VI-ik gimnázista munkája. Az Uj Cimborá olvasói a szívárvány ívén társas kirándulást tesznek Meseországba s annak föltételeiről a földre hintett plakátokon minden érdeklődőt értesítenek.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Elekes Sándor, Domi, Emőd és Huba. Leveleteket régen vártam, most a fényképpel együtt megérkezett. A fénykép jól sikerült, nagy örömet szereztek vele.

Harkácsy Juliska III. gimn. o. t. A 3-ik számban közölt rejtvény megfejtését nagy gondal és pontossággal készítetted el. Okosan, szépen megfogalmazott levélkédet szívesen és érdeklődéssel olvastam el. A második leveled is megérkezett a megfejtéssel. — *Faff Lajoska.* Örvendezve bontottam ki a kis csomagot, amelyben új rajzaidat küldted. Jól dolgoztál és szorgalmas voltál. Rajzaidat mindenki megnézte az országos rajzkiállításán. — *Mészáros Irén.* Új rejtvényed beérkezett. — *Balogh Anluka és Bözsike.* Leveleteknek nagyon megörültem. Nagy bosszuság lehetett, hogy a postás mindig másfelé vitte. Most átjavítottuk a címet. — *Huttira Margitka.* Búsultok, búsultok s nem tudtok belenyugodni, hogy az Uj Cimborá már nincsen ott — ezt írod. Ne búsuljatok, kis cimborák, a nyáron elmegyek én hozzátok. A szép kis képnek, amit küldtél, igen megörültem. Azt üzened a leveled végén az itteni kis cimboráknak, hogy úgy szeressék az Uj Cimborát, mint ahogy ti, satumareí kis olvasók szerettétek és szeréritek most is. Az üzenetet im át is adom.

Balogh Éva, Kató és Ildikó. Örültetek a mesékönyvnek. A visszaküldött virágmagvakat megkaptam. Gyönyörűen kertészkedtetek, hogy ennyi sokat tudtatok küldeni. A tavaszt én is, meg a többi kis kertészek is nehezen várják. — *Harkay Margit.* A 4. szám megfejtése beérkezett. Üdvözléd küldöd a többi kis cimborának. Im átadom. — *Klein Dezsőke.* Lapod megkaptam. Próbálj rövid és jó verseket írni. Aztán tanulnod kell még Dezsőke, hogy a versed közlés alá kerülhessen. — *Páll Bandika.* A Miki lev.-lapokat elküldtük neked. Hogy lehet az, hogy nem kaptad meg? Az újabb leveled is megérkezett. — *Franczia Ica.* A kapott virágmagvaknak nagyon örültél. No, meglátjuk, milyen kis kertész leszel! — *Kovács Teruska.* Előző leveled is, a mostanit is nagy tetszéssel olvastam. Édesanyád verséből szív és lélek esendül ki. Bár minden édesanya így érezne és így gondolkozna. — *Székely Pista.* Szép, rendes leveled dícséretet érdemel. Megfejtésed a sorsoláson résztvesz. — *Moldován István.* Ez az első leveled, amit eddig írtál. Megfej-

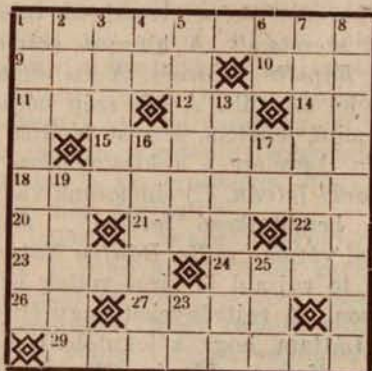
tésed jó. *Bálint István IV. el. o. t.* Örültél, hogy a rajzaid az országos rajzkiállításra kerültek. Rejtvénymegfejtésed a sorsolásra bekerül. — *Dibáczy Béla IV. el. o. t.* A 4. szám megfejtése beérkezett. Ügyes kis cimboránk vagy. Béluka! — *Usarnay Béla I. el. o. t.* Olyan kedvesen írtál kis cimborá, hogy mindjárt a szívembe fogadtalak. A rajzkiállításán a te rajzod is résztvett. — *Székely Irma.* A lapot rendesen küldjük. Erzsivel nem beszéltem. Sajnálkozással olvastam, hogy beteg voltál. — *Fáy Arpádka.* A legszorgalmasabb rejtvényfejtőink közé tartozol, ezért a szorgalomért dícséretet érdemelsz. — *Novák Jancsika.* Szépen, rendesen írtál Jancsika, ezt már szeretem. A hiányzó számot utólag küldjük. — *Rápolthy Károly.* A kis cimborá rejtvényfejtése jól sikerült. A két szép nótáért hálás köszönet. Amint tehetem, levelet is írok. — *Horváth Sarolta.* Levelére s a kiesinyekére is válasz megy. — *Dávid István.* Új cimboránk vagy. Várom legközelebbi bemutatkozó leveled. — *Gergely Gézuka.* Leveled várom. — *Br. Bánffy Katinka.* Örültél, hogy a te rajzaid is kinn voltak az országos rajzkiállításán. A rejtvényeket nagy érdeklődéssel fejtegeted. Láttam, hogy a legutóbbin is ügyesen dolgoztál. — *Krémer Józsika.* Nagyon örültem a levelednek. Kis szíved hűségét és ragaszkodását olvastam ki belőle. — *Bidló Gábor II. el. o. t.* Rejtvénymegfejtésed jó, be is kerül a sorsolásra. — *Ráth Laci III. g. o. t.* Érdeklődsz az eszperantó iránt. Majd csak az iskolai év bezárása után, a vakációban foglalkozunk vele. — *Adorjány Rózsika és Gyula.* Nagy volt az öröm, mikor az első Uj Cimborá megjött. Minden számot nagy érdeklődéssel olvastok végig. A megfejtés jó. — *Trunk Etelka VII. el. o. t.* Szép, komoly leveledet nagy tetszéssel olvastam. Nagyon helyesen írod leveledben s úgy is van; a jó tanító az életét áldozza fel az iskolás gyermekekért... — *Stauder László V. el. o. t., Makry Miklós III. el. o. t., Antal Arpád III. o. t., Szabó József IV. o. t., Bálintfy Ida V. o. t., Szabó József V. o. t., Makry Lajos V. o. t., Trunk Anna III. o. t., Szabó Ilona III. o. t., Bencze Rózi V. o. t., Nagy Ilona V. o. t., Huszár Anna IV. o. t., Bálintfy Vera III. o. t.* a ti leveleteknek is nagyon örültem. Szépen, rendesen írtatok. Gondolom, hogy a tanulásban is szófogadók és szorgalmasak vagytok. De így is kell annak lenni. Írjatok máskor is. — *Zsigmond György III. g. o. t.* Rajzaid megállták a helyüket az országos rajzkiállításán. Rejtvénymegfejtésed is jó. Hiszem, hogy, mint új cimboránkban, egyszersmind jó toborzót is nyerünk benned. — *Vincze Katalin VI. o. t., Koszta Boriska VI. o. t., Petők Sándor VI. o. t., Szücs Erzsébet V. o. t., Sipos Mihály, Szücs Ferenc VII. o. t., Szücs Piroska III. o. t.* mind Horváth Sarolta néni iskolájába tartoztok. No, látszik is a leveleteken, hogy a tanító néni türelemmel foglalkozik veletek.

Rovatvezető: Sólyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Várady László II. g. o. tan.

Vízszintes sorok: 1. Kedvenc lapunk. 9. Könyvet hord a diák benne. 10. Lim ikérszava. 11. Üzletben van. 12. Nap mássalhangzói. 14. Arva vége. 15. Megfejt. 18. Mánus. 20. Betű ahogy kiejtjük. 21. RAI. 22. Kéz mássalhangzói. 23. Ambár. 24. KKAS. 26. Kötőszó. 27. Sztár társa. 29. iskolában tanuljátok.

Függőleges sorok: 1. Majomszokás. 2. Megy. 3. Hal. 4. Igei ag. 5. Olasz város. 6. Itt él a disznó. 7. Ujságban van, becézve, kicsinyítve. 8. Névelővel, kalácsba teszik. 13. Gyógyszertárt más szóval. 16. Imre bácsi, falusiasan. 17. Visszafelé ilyen hadnagy is van. 19. Borzasztó. 25. Kan be tui keverve. 28. Róma mássalhangzói.

Megfejtési határidő 1935 március 22. A megfejtők között jutalmakat sorsolunk ki.

A 4. és 5. számban megjelent rejtvények megfejtését a következő számban fogjuk hozni.

Daloljatok, kis cimborák!

Megüzentem a rózsámnak...

Megüzentem a rózsámnak csütörtökön estére,
Hogy ne vessen tiszta buzát virágos kis
kertjébe.

Mert a madár ki eszi,
Vagy az árvíz elviszi,
Lám megmondtam kis leányka,
Senki hasznát nem veszi.

A kiadó bácsi üzenete: Ahogy az elmúlt napokban könyveinket átvizsgáltuk, azt láttuk kis cimborák, hogy köztetek igen sok a hanyag, rendetlenül vagy egyáltalán nem fizető gyermek. Sajnáljuk, de mégis meg kell írunk nektek, hogy az ilyen hanyag, nem fizető cimboráknak be fogjuk szüntetni április 1-től a lapot, ha addig nem fizetik ki díjaikat.

Az Uj Cimborának most, hogy Clujra jött, még több a kiadása, s csak úgy tudjuk fenntartani a lapot, ha a vidéki előfizetők is pontosan fizetnek. Epp azért, ne várjon senki felszólítást, hanem küldje be mindig postán azt a kis járandóságot.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek:

Helyben: Nagy Ferike 50, Kovács Bandika 50, Vajda F. 50, Weisz Melinda 20, Kardos László 50, Ulbrich Hildegárd 20, Fábíán Irén 50, Méder Zoltika 100, Aszlán Lacika 20, Frank Ildikó 50, Suhajda Géza 34, Széke'v Zoltika 50, Jaksics Manyi 50, Miklós Siligó 100. — Vidékről: Papp Józsika 25, Fodor Anci 17, Horvai Pötyi 50, Sipos Jolán 50, Fila Sándor 50, Grosz Maci 17, Friedmann Agi 20, Ladányi Karesi 50, Nyés Karesi 50, Francia József 25, Debreczeni Gabi 50, Hajdu Zolika 50, Adler Miksáné 20, Balogh Anti 17, Baráth Ella 50, Mészáros Ica 30, Deák Kálmán (10 előf.) 500, Baráth Ferenc 50, Sós Sándor 17, Haupt Gyurka 100, Schmidt Károly 100, Ref. Elemi iskola, Capud 100, Gherga Ilie 100, Szkyva Pali és Jenő 170, Virágh Károly 50, Veszprémi Klárka 100, Ref. elemi iskola, Násal 200, Czárán Jenő 140, Kerekes Bubu 100, Nicoara Traian 166, Wizenyovszki Erzsike 150, Ref. Nőszövetség, Oar 28, Sipos András 50, Lőrintz Márton 200 lej.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSÓ,**

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.